

prijel za roko in me povedel med žerjavi in vročimi pečmi ter mi razkazoval izdelke. Tedaj sem bil ponosen na očeta, ponosen tudi nase in v srcu sem že sklenil, da bom postal livar. Kadar sem odhajal, mi je vselej naročal: »Pazi na lokomotivo in pozdravi mamo?« Tistega večera, ko sem očetu nesel zadnjo večerjo, pa nikoli ne bom pozabil. Nikoli prej mi tovarna ni šumela tako močno in zdelo se mi je, da plavam na valovih velike reke. V livarni so prebodli peč. Zagledal sem očeta ob velikem loncu, polnem raztopljenega železa. Tudi on me je zagledal in pokimala sva si. Tedaj se je utrgalo, žareče brizgnilo in svojega ljubega očeta nisem videl nikoli več...

Tu se je naloga nehala brez pike. O pač, *bila je pika, nenavadna in velika pika: posušena solza ubovega otroka.*

Gospod učitelj se je zazrl predse. Začutil je v srcu tisto tiho, skrito bolečino svojega učenca. In ko je zapiral zvezek, je kanila v nalogo druga solza. Tisti hip je pozvonilo. Gospod učitelj je naglo segel po robec in si obrisal oči, da bi nihče ne zvedel skrivnosti o dveh solzah v šolski nalogi.

Zdravko Ocvirk

Veš, mamica

Nikar preveč se ne huduj,
če včasih te ne ubogam,
poljubi me in mi veruj,
da padel k tvojim nogam
skesan bom in me res bo sram,
da sem tako te žalil,
saj vendar veš, da rad te imam,
le vzemi, kot da sem se šalil.